

положеніе да ея отрече самъ отъ нея, да я намрази по нѣкоя причина.

Славчо.

Имашъ право.

Фросинка.

Да, имамъ право; това зная и азъ. Така трѣба да постѣжимъ. Но какъ да постѣжимъ така? Тука е работата. — Ай, доде ми нѣщо на умъ. Ако да имахмы една жена възрастна, отъ мойто искусство, която да можеше да се пристори на благородна госпожа, пристигнѣла наскоро отъ Влашко, могла быхъ тогава да убѣдя баща ти чи тя има, освѣнъ имотытѣ си, една хубава прика въ брой, чи е влюбена лудешки въ него, чи тя жѣртвува всичкото си иманіе за да се ожени съ него. Така ако постѣнихмы, азъ съмъ увѣрена чи ще го туримъ на рѣка, защото истинна е, Марійке, чи много тя обыча, но истина е, отъ друга страна, чи той обыча парытѣ повечко отъ тебе; а когато, хванатъ така отъ таз' уловка, одобри ваштѣ намѣренія, малко ни е грыжа послѣ като се научи чи смы го измамнили съ лѣжовнытѣ богатства на една мнима Влахкня.

Славчо.

Всичко това добрѣ си го измыслила, Фросинке.

Фросинка.

Остави мя мене за такива работы! —